Serie 257 No. 1 Prijs 20 ct.

NIEUWE SERIE

JONGENS- EN MEISJESBOEKEN

door S. SALOMONS

De Betooverde Prinses

en andere verhalen

Geïllustreerd

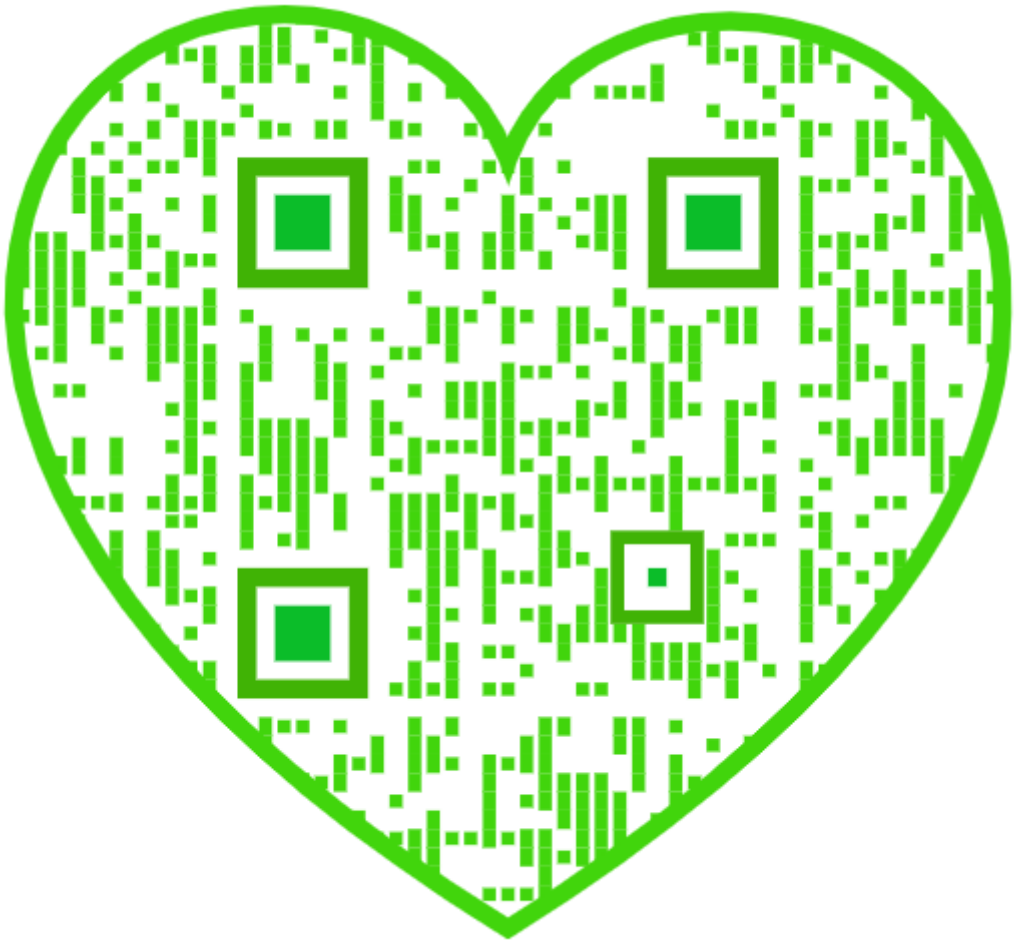

NIEUWE SERIE

JONGENS- EN MEISJESBOEKEN

door S. SALOMONS

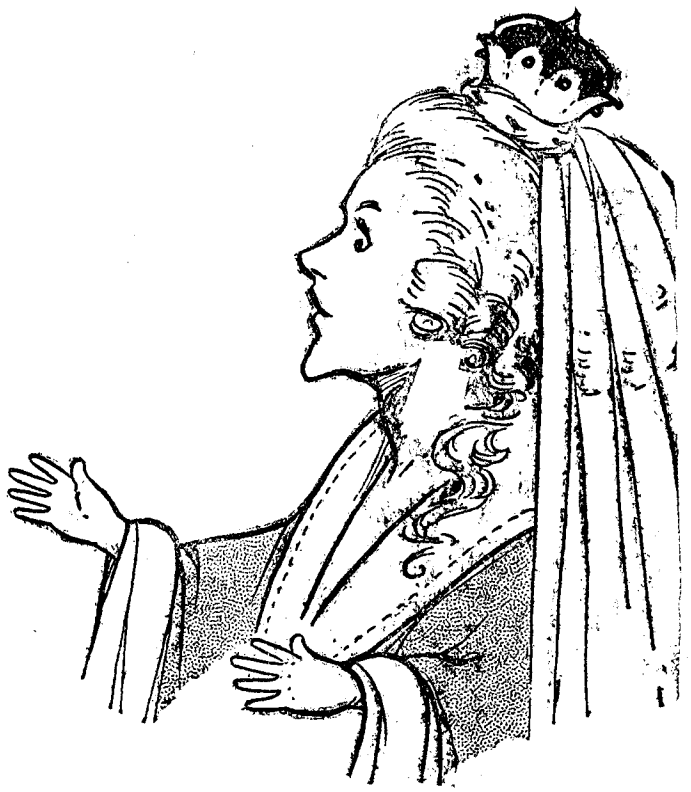

De Betooverde Prinses

en andere verhalen

Geïllustreerd

Serie 257 No 1.

INHOUD.

	Bladz.
De betooverde Prinses	3
De Goudmaria en de Pekmaria . . .	12
De hazen	20
Het notentakje	26

In deze Serie zijn voorts verschenen:

Van een booze Stiefmoeder.
De drie Muzikanten.
De drie Honden.
Lize.
Het Prinsesje.
Goed afgeloopen.
De Dochter van den Molenaar.

DE BETOOVERDE PRINSES.

Er was eens een arme handwerksman, die twee zonen had. Albert en Gilbert genaamd. Ofschoon Gilbert vele en zeer slechte eigenschappen bezat, hield de vader meer van Gilbert, dan van Albert, ofschoon deze een voorbeeldig karakter had.

Nadat men eens een zeer moeilijk en duur jaar had meegemaakt, bemerkte de vader tot zijn ontsteltenis, dat de beurs steeds leeger werd.

„Toch moeten wij ons er door weten te slaan." dacht de vader. „Vroeger kwamen de klanten meer bij me dan tegenwoordig; ik zal mij dus meer tot hen moeten wenden."

Zoo gezegd, zoo gedaan. 's Morgens vroeg trok hij er op uit en klopte aan de deur van vele rijke huizen. Maar zooals dit zeer dikwijls gaat bij rijke burgers, zij haddén geen van allen veel lust om hun rekeningen te betalen.

Moe en mat kwam de handwerksman 's avonds thuis en bedroefd nam hij plaats voor de deur van de herberg, heelemaal alleen, daar hij geen lust had, om zich met de overige gasten binnen

te onderhouden, of het lange gezicht van zijn ontevreden vrouw te blijven aanschouwen. Toen hij daar in gedachten verzonken voor zich tuurde, drongen onwillekeurig de stemmen van de overige bezoekers tot hem door. Een vreemdeling, die zooeven uit de hoofdstad aangekomen was, vertelde, dat de schoone koningsdochter door een boozen toovenaar gevangen was genomen en dat zij haar leven lang in dezen kerker zou moeten blijven, tenzij er iemand kwam, die aan drie voorwaarden die hij had gesteld, kon voldoen. Kwam er echter iemand, dan was de prinses de zijne, de prinses met haar heerlijk slot en haar onmetelijke schatten. Aandachtig luisterde hij nu toe en dacht: mijn zoon Gilbert heeft een vlug en helder verstand en zal zeer zeker aan die voorwaarden kunnen voldoen; hij zag Gilbert reeds als de gemaal van de schoone Prinses en Heer en Meester over land en volk. Want dit had de koning als belooning in uitzicht gesteld. Vlug keerde hij naar huis terug en vergat al het leed van dezen dag, zijn schulden en zijn klanten. Hij vertelde het nieuwtje aan zijn vrouw, die vol verwachting de komende dingen tegemoet zag.

Den volgenden morgen sprak hij er met Gilbert over, die zich onmiddellijk bereid verklaarde het noodige in deze te doen. Hij maakte

zich reisvaardig en bij het afscheidnemen, beloofde hij zijn ouders te komen halen met zijn dommen broer Albert in een rijtuig met zes paarden, want hij meende reeds, dat hij koning was.

Vol overmoed begaf hij zich op weg, en gaf weder volle uiting aan zijn kwaadwilligheid. De musschen, die lustig tjilpten op de takken en twijgen, joeg hij weg door te knallen met zijn rijzweep en geen enkel dier op den weg ontkwam aan zijn meedoogenloos gesar. Een mierenhoop liet hij door zijn paard uiteentrappen en toen de mieren verschrikt langs de pooten van het paard naar den berijder kropen, en man en paard begonnen te steken, drukte hij ze dood en sloeg ze van zich af. Vervolgens kwam hij aan een mooie heldere vijver, waar twaalf eenden zwommen. Hij lokte ze naar den oever en doodde er elf van, slechts de twaalfde wist te ontkomen. Eindelijk ontwaarde hij een mooie bijenkorf; de bijen ondergingen hetzelfde lot als de mieren. Onschuldige dieren uit pure moedwilligheid te plagen was zijn grootste liefhebberij.

De zon stond reeds aan de Oosterkim toen Gilbert het prachtige slot had bereikt, waarin de betooverde prinses zat opgesloten. Met geweld klopte hij aan de gesloten poortdeuren.

Alles bleef stil. Steeds heftiger bonsde de

ruiter tegen de deur. Eindelijk werd een venster opgeschoven en daarvoor zat een oud moedertje met een vaalbleek gezicht, dat vroeg wat de jonge man noodig had. „De prinses kom ik verlossen," riep Gilbert op hoogen toon, komaan maak den grendel los. Morgen is er nog een dag, ik zal je hier om negen uur verwachten." Toen viel het raam weder dicht.

Den volgenden morgen om negen uur, toen Gilbert weder verscheen, stond het moedertje reeds op hem te wachten. Zij had een vaatje, gevuld met lijnzaad in de handen. Nadat zij hem een goeden morgen had toegewenscht, verzocht zij Gilbert haar te volgen. Zij kwamen aan een weide en toen begon zij het lijnzaad uit haar vaatje in het rond te strooien. Aarzelend glimlachend keek Gilbert toe, eenigszins verbaasd om den ernst, die zij aan den dag legde. Toen het vaatje leeg was, sprak zij tot Gilbert: „In een uur kom ik terug, zorg dat het lijnzaad bij mijn terugkomst weder in het vaatje zit. Dat was een kostelijke grap, dacht Gilbert, toen het vrouwtje zich had verwijderd. In een uur moest dat zaad weder in het vaatje, waaruit zij het met zoo kwistige hand had gestrooid. Daar hij het zotternij vond, er zich maar ook even voor te bukken, verdween hij van de weide en ging wat in de omgeving aan 't wandelen. Toen het

oudje na een uur weder terugkwam was het vaatje zoo leeg als bij haar vertrek en zonder verwijt in haar stem, sprak zij tot den jongen man: „Dat is niet goed."

Toen nam zij uit haar tasch twaalf gouden sleuteltjes en wierp ze één voor één in het diepe, donkere slotwater. „Haal de sleutels er uit," sprak zij, „in een uur kom ik weer en dan moet het werk gedaan zijn."

Gilbert begon te lachen en deed als de eerste keer. Toen het oudje terugkwam en ook deze taak niet vervuld was riep zij tweemaal: „Niet goed, niet goed." Toen nam zij hem bij de hand en leidde hem langs de trap naar de groote slotzaal.

Daar zaten drie vrouwenbeelden, alle drie in dichte sluiers gehuld. „Kies, mijn zoon," sprak de oude, „maar zorg er voor, dat je de goede kiest."

„In een uur kom ik weer." Gilbert was bij haar vertrek even wijs, als toen zij na een uur wederkwam.

Daar hij het oudje niet voor de derde maal wilde teleurstellen, riep hij overmoedig: „ik kies, die daar aan den rechterkant," Toen wierpen, alle drie de sluiers af. In het midden zat de schoone prinses, links en rechts twee afzichtelijke draken. De rechter draak, die Gilbert gekozen

had, sprong op hem toe en wierp hem door het venster in den gapenden afgrond.

Een jaar was verstreken sedert Gilbert er op uit was getrokken om de prinses te verlossen en nog steeds had men het met zes paarden bespannen rijtuig niet voor de deur van onze handwerksman zien verschijnen.

„Hadden we Gilbert maar niet uitgezonden. Als we Albert hadden uitgezonden, dan had de slag ons niet zoo zwaar getroffen." „Vader," zij Albert, laat mij er heen trekken en het probeeren.

Maar de vader stemde hierin niet toe, want wat de slimste van hun beiden niet was gelukt, zou Albert zeker niet gelukken. Daarom maakte Albert zich heimelijk reisvaardig en legde in drie dagen denzelfden weg af, dien zijn broeder in een dag had afgereden. Maar hij was niet bevreesd en sliep den nacht op het zachte mos onder de groene takken, zoo zacht, alsof hij thuis in zijn eigen bed lag; de vogels van het woud hadden voor hem geen vrees, maar zongen hem met hun mooiste wijsjes in slaap. Bij de mieren gekomen, die druk bezig waren een door 'n paar voetschoppen aangerichte verwoesting te herstellen, bleef hij even staan, doch stoorde ze niet. Het was weer één en al bedrijvigheid en als een takje moeilijk voor hen te verplaatsen was, bood hij de behulpzame hand. De mieren,

die langs zijn beenen naar boven wilde kruipen, schudde hij van zich af, zonder ze echter te dooden, ook al staken ze nog zoo hard. De eenden lokte hij naar den kant, maar om ze met broodkruimels te voederen; de bijen zoemden neer op de frissche bloemen, die hij langs den weg voor ze geplukt had. Welgemoed kwam hij aan het koninklijk slot en klopte bescheiden tegen de slotpoort. Onmiddellijk werd de deur opengedaan en het oudje vroeg wat er van zijn dienst was.

„Als U mij niet te nederig vindt, zou ik ook wel eens willen probeeren de schoone prinses uit haar kerker te verlossen."

„Probeer het mijn zoon, maar als je de drie proeven die je worden opgegeven niet kan doorstaan, zal je leven er mede gemoeid zijn."

„Komaan, moedertje, laten we het eens probeeren en zeg mij wat ik te doen zal hebben."

Toen gaf het moedertje hem de opdracht van het vaatje met lijnzaad. Albert was niet lui zich te bukken en toog vlijtig aan het werk. Drie kwartieren waren inmiddels verstreken en het vaatje was nog niet half gevuld. Haastig, doch moedeloos werkte hij verder, totdat plotseling een zwerm mieren kwam opzetten en na korten tijd zaten alle zaadjes weder in het vaatje. Toen het oudje kwam was het werk gedaan. Zij pre-

velde: „Dat is goed," en wierp twaalf sleuteltjes in het slotwater. Die moest hij eveneens in een uur weer op het droge brengen. Hij ontkleedde zich en dook in het diepe water. Maar hoe diep hij ook dook, hij kwam niet tot aan den bodem. Hij probeerde het telkens weer, totdat hij vermoeid en uitgeput naar den kant zwom. Wanhopig zette hij zich aan den oever, toen plotseling de twaalf eendjes kwamen aangezwommen met ieder een sleuteltje in den bek. Onder luid gesnater brachten zij ze naar den kant en lieten ze vallen in het natte gras. Toen het oudje kwam, was ook deze taak volbracht. Nu kwam de laatste en de moeilijkste. Zij leidde hem naar den zaal, waar drie gesluierde figuren voor hem zaten. Hieruit moest hij kiezen. Vol wanhoop keek hij in het rond. Hoe kon hij hier kiezen? Kwam er nu maar redding opdagen. En nauwelijks had hij dit gedacht of er kwam door het open venster een zwerm bijen naar binnen vliegen, kruisden door de zaal en zoemden om den mond van de drie gesluierden. Maar van rechts en links vlogen zij onmiddellijk weder terug, want de draken roken naar pek en zwavel; met hun allen omvlogen zij de middelste gestalte en zoemden: de middelste, de middelste. Want hier snoven zij de zoete honinglucht op, de honing van de bijen, die de koningsdochter zoo gaarne at. Toen dus

na een uur het oudje het vertrek binnenkwam en hem vroeg, wie hij gekozen had, sprak hij met besliste stem: „ik kies de middelste." Ontzet stoven de draken het venster uit in den diepen afgrond en met een glimlach van geluk wierp de prinses haar sluier af en keek in het stralende gelaat van haar redder, die zij nu haar bruidegom zou noemen. De snelste renbode werd onmiddellijk gezonden naar het paleis van den koning, die van het heugelijke nieuws in kennis werd gesteld. En voor de deur van Albert's ouders verscheen een gouden wagen met zes paarden bespannen om hen te komen halen. Zij leefden allen in geluk en vreugde en als ze niet gestorven zijn, leven ze nog.

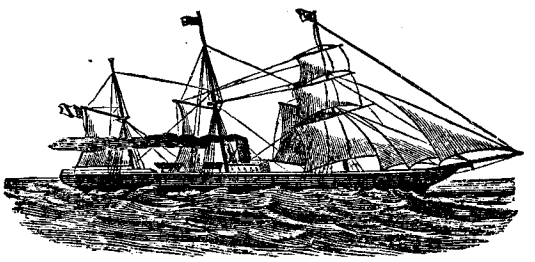

DE GOUDMARIA EN DE PEKMARIA.

Er was eens eene weduwe met twee dochters: een echte dochter en een stiefdochter. De echte dochter was niet braaf en vroom, maar de stiefdochter was een bescheiden en zedig meisje, dat echter veel krenkingen en vernederingen van haar moeder en d'r zuster moest aanhooren. Maar zij was steeds vlijtig en vriendelijk, deed het keukenwerk met onverdroten ijver en weende alleen heimelijk op haar slaapkamertje, als haar veel onbillijkheden voor de voeten waren geworpen. Maar spoedig kwam ze dan weer tot zichzelf en sprak vol frisschen moed: „Wees bedaard, de lieve God zal je wel helpen."

Dan deed zij weer vlijtig haar werk en schuurde alles blank en helder. Voor haar moeder werkte ze echter nooit genoeg en op een dag zei deze zelfs: „Maria, ik kan je helaas niet langer hier in huis houden, je werkt te weinig en eet te veel en je moeder heeft je geen vermogen achtergelaten; ook je vader niet; alles wat je hier ziet is het mijne en ik kan en mag je niet langer van kleeren en voedsel voorzien. Daarom moest je dit

huis maar verlaten en ergens in den omtrek een betrekking zien te krijgen." En ze bakte van asch en melk een kock, vulde een kruikje met water en gaf beiden aan de arme Maria. Zoo stuurde de moeder haar stiefdochter het huis uit.

Maria was zeer bedroefd over deze harde behandeling, doch stapte moedig door de velden en weiden en dacht: „Er zal wel iemand zijn, die je als dienstmaagd in zijn huis wil opnemen en misschien zijn vreemde menschen beter voor je dan je eigen moeder. Je bent nog jong en sterk."

Toen ze honger begon te krijgen, nam zij plaats in het gras, haalde haar aschkoek voor den dag en dronk uit het kruikje. Vele vogeltjes fladderden om haar heen en begonnen aan haar koek te pikken. Zij goot wat water in haar hand en liet er de montere vogeltjes van drinken. En ongemerkt veranderde zich haar aschkoek in een taart, haar water in kostelijken wijn. Uitgerust en opgeknapt vervolgde Maria haar weg. Toen het reeds donker was geworden, kwam de arme Maria aan een vreemd gebouwd huis. Er voor stonden twee poorten. De een zag pekzwart, terwijl de andere van zuiver goud was. Bescheiden ging Maria de minder mooie poort door, kwam in den tuin en klopte aan de huisdeur.

Een man met een schrikaanwekkend uiterlijk deed de deur open en vroeg haar wat ze wilde.

Met bevende stem antwoordde zij: „Ik zou U willen vragen, of U niet zoo goed wilt zijn, mij voor een nacht onderdak te verschaffen?" De man gromde zooiets van „Kom binnen." Groot was haar schrik toen ze de kamer binnentrad en niets anders zag dan katten en honden, die met hun afschuwelijk gemiauw en gejank de ruimte vulden. Behalve dien ruwen man, was er niemand anders in het geheele huis.

Toen snauwde de wildeman haar toe: „Waar wil je slapen, hier in huis of bij de honden en katten?"

Maria sprak: „Bij de honden en katten, meneer." En nu moest zij juist in huis slapen. Hij wees haar een mooi wit bed aan, waar Maria den geheelen nacht rustig en heerlijk sliep. 's Morgens vroeg de wildeman haar: „Met wie wil je ontbijten, met mij of met de honden en katten?"

Hierop antwoordde ze: „Met de honden en katten, meneer."

Maar ook nu weer moest zij juist met den wilden man ontbijten. Het ontbijt was smakelijk en voedzaam. Koffie met zoeten room en heerlijk wittebrood. Toen Maria hem voor de goede behandeling wilde bedanken en aanstalten maakte om te vertrekken, vroeg hij haar: „Door welke poort wensch je te vertrekken, door de pekzwarte of door de goude poort?"

En zij antwoordde: „Door den pekzwarten."

En hij beval haar zich door de goude poort te verwijderen. Toen zij er onder door trok, zat Wildeman er boven op en schudde zoo hevig, dat het goud van de poort viel, zoodat zij er geheel mede bedekt werd.

Toen toog zij weder huiswaarts en toen ze de ouderlijke woning genaderd was, kwamen haar de kippen, die ze iederen morgen trouw gevoederd had, vroolijk tegemoet en de haan kraaide:

„Kikereki, kikereki, daar nadert onze gouden Marie."

En haar moeder liep de trap af en knikte zoo ootmoedig naar de gouden dame, alsof het een prinses was, die haar met een bezoek vereerde. Maar Maria sprak: „Lieve moeder, kent U me dan niet meer, ik ben uw dochter Maria."

Toen kwam ook de zuster en was even verwonderd, als haar moeder, toen ze in deze gouden dame haar stiefzuster herkende. En toen moest Maria vertellen hoe het haar gegaan was en hoe ze aan al dat goud gekomen was.

En toen nam de moeder haar stiefdochter weer in huis op en werd ook beter behandeld dan ooit. En Maria werd door het heele dorp geacht en geëerd. Dra kwam er ook een brave

jonge man, die haar ten huwelijk vroeg en waarmede ze gelukkig en tevreden leefde.

De andere Maria echter werd verteerd door nijd en besloot er ook op uit te gaan en overladen met goud weder te keeren. Haar moeder gaf haar zoete koek en wijn mede voor de reis en toen Maria haar koek en wijn voor den dag haalde om haar honger te stillen en dorst te lesschen, kwamen er vogeltjes aangevlogen, die met haar mee wilden smullen. Maar Maria joeg hen nijdig weg. Haar koek echter veranderde ongemerkt in asch en haar heerlijke wijn in troebel water. Des avonds kwam Maria eveneens aan het huis van Wildeman. Zonder aarzelen schreed zij door de gouden poort en klopte daarna aan de huisdeur. Wildeman deed haar open en vroeg op barschen toon, wat ze wilde. Bits antwoordde zij: „Ik zou hier willen overnachten."

„Kom binnen," gromde Wildeman. Toen hij haar vroeg waar ze slapen wou, in het huis of bij de honden en katten, antwoordde ze snel: „In huis."

Maar hij leidde haar naar het hok, waar de honden en katten sliepen en sloot haar op. Toen de Wildeman haar den volgenden morgen uit het hok verlostte, was Maria's aangezicht vol krabben en bijten. Weer bromde Wildeman:

. . . . en schudde zoo hevig, dat het goud van de poort viel, zoo dat zij er geheel mee bedekt werd. Blz. 15.

„Met wie wil je ontbijten, met mij of met de honden en katten." Maar van de honden en katten had ze reeds meer dan genoeg en daarom antwoordde ze haastig: „Natuuurlijk met U, mijnheer."

Maar ook nu weer moest ze juist met de honden en katten drinken. Toen had ze er genoeg van en wilde weg. En andermaals vroeg Wildeman haar door welke poort zij wenschte te vertrekken: „Door de gepekte of door de gouden?" En zonder zich te bedenken koos zij den gouden. Maar Wildeman liet haar niet kiezen, doch beval haar zich door den gepekte poort een heenkomen te zoeken, daar de gouden poort zich plotseling sloot. Thans zat Wildeman op de gepekten poort en schudde zoo hevig, dat de poort begon te wankelen en Maria met pek overdekt werd.

En hevig verbeten spoedde zij zich huiswaarts zich schamend voor de voorbijgangers, die haar spottend nakeken. En ieder lachtte om de hooghartige Maria met haar kleeren vol pek en het gelaat vol krabben en bijten.

De kippen, waar ze zich nooit om bekommerde kwamen haar tegemoet en de haan kraaide: „Kikereki, kikereki, daar heb je de gepekte Marie."

En haar moeder wendde zich vol afschrik van

Maria en kon haar afzichtelijke dochter den menschen niet meer toonen. Want het pek was moeilijk te verwijderen en de wonden waren diep.

Vele weken bleef zij in het ouderlijk huis opgesloten en kon er over nadenken, dat jaloerschheid op haar zuster en het gebrand zijn op goud zeer dikwijls verkeerd kon afloopen.

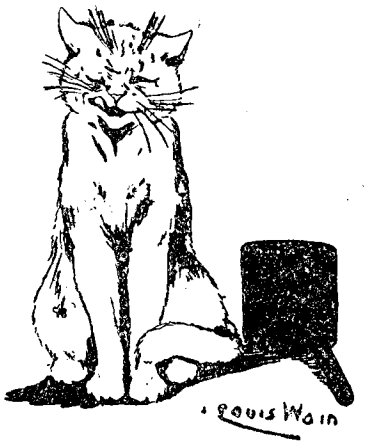

DE HAZEN.

Een rijke koning had een zeer mooie dochter. Toen deze huwen wilde, moesten alle jongens, die haar trouwen wilden, zich op een groote weide verzamelen. De koningsdochter nam nu een gouden appel, en wierp ze in de lucht. Wie hem zou vangen en de drie raadsels, welke zij hem opgeven zou, goed opgelost had, zou zij tot man nemen.

Nu was een herdersjongen aan de beurt, de laatste en minste onder de aanwezigen.

De eerste opgaaf was deze: „De koning had in de stal honderd hazen, wie deze honderd op een weide dreef, hoedde en ze 's avonds allen weer terugbracht, die had de eerste opgaaf volbracht".

Toen de herdersjongen de opgaaf vernomen had, zeide hij dat hij er eerst eens 'n dag over denken wilde, en den anderen dag, de beslissing nemen zou, of hij het doen zou of niet.

De schapenherder liep treurig de bergen in, want hij wist niet hoe hij deze opgave volbrengen kon. Toen kwam hem een oud vrouwtje tegen, dat hem de reden van zijn treurigheid

vroeg. De schapenhoeder antwoordde: „Ach, mij kan niemand helpen."

Nu zeide het oud moedertje: „Oordeel niet te overhaast, zeg wat je op het hart ligt, misschien kan ik je helpen."

Nu vertelde de knaap haar van de opgave. Het oude moedertje lachte eens en gaf den schapenhoeder een pijpje en zei: „Neem het, het zal je helpen."

De schapenhoeder ging toen vroolijk naar den koning en sprak: „ik wil de hazen hoeden."

De koning liet de hazen nu uit de stallen en toen de laatste eruit was, was van de eerste niets meer te zien.

De schapenhoeder liep de weide op en ging op een heuvel zitten, terwijl hij dacht: „Wat zal ik beginnen." Toen viel hem het pijpje in. Hij nam het fluks in den mond en blies er op. Alle hazen kwamen aangeloopen en bleven nu onder den heuvel spelen, waarop de schapenhoeder gezeten was.

De koning en de schoone prinses was er niets aan gelegen, dat de hoeder de opgaaf goed volbracht, omdat hij van zulk een geringe afkomst en niet hooggeboren was.

Zij zonnen op listen, opdat de arme hoeder zijn taak niet volbrengen kon.

De koningsdochter had iets gevonden, zij ver-

kleedde zich en had haar gezicht veranderd, opdat de schapenhoeder haar niet zou kennen.

Zij vroeg hem: „Kan ik een haas koopen?"

„Neen," zei de hoeder die haar herkend had, „te koop zijn ze niet maar ik wil U er wel een geven." En de daad bij het woord voegende, ving hij een haas en deed hem in het mandje, dat de prinses aan haar arm had hangen. Deze was reeds blij, dat de list gelukt was, maar zij had buiten den waard gerekend. Toen zij een eindje weg was, haalde de schapenhoeder zijn pijpje te voorschijn en blies er op, en zie, de haas drukte het deksel van het korfje open en sprong er uit.

Niet lang duurde het, of de oude koning kwam, hij had zich ook vermomd, maar toch herkende onze schapenhoeder hem. De koning vroeg: „Kan ik zoo een haasje koopen?"

„Neen," sprak de hoeder, „te koop zijn ze niet, maar gij kunt er wel een verdienen."

„Wat moet ik dan doen," sprak de koning.

„Gij moet den ezel waarop gij nu zit onder aan den staart kussen," sprak de looze schapenhoeder.

Dit wilde de koning echter niet doen en hij begon zeer hooge prijzen voor een van de hazen te bieden. De knaap verkocht echter geen. Toen de koning nu zag, dat er met den jongen niets aan te vangen was, kuste hij den ezel op den

staart. Nu werd een haasje gevangen en in een korf die aan den ezel hing, gedaan. Hij was echter nog niet ver of de knaap blies weer op zijn pijpje en ook dezen keer ontvluchtte het haasje weer.

Toen de koning thuis gekomen was, zei hij zijn dochter, dat hij geen haasje had kunnen bemachtigen, dat de knaap hem te slim af geweest was.

„Ja," zeide prinses, „mij ook."

's Avonds bracht de schapenhoeder de 100 hazen welbehouden in den stal en vroeg wat de tweede opgave was.

„Pas op," sprak de koning. „Ik heb 100 zakken linzen met 10 zakken erwten laten vermengen. Wanneer je die in één nacht zonder licht kunt uitzoeken, dan heb je aan de tweede opgave voldaan."

De knaap sprak: „Ik kan het," en nu werden de erwten en linzen op den grond gestrooid.

Toen 's nachts in het slot alles rustig geworden was, blies de schapenhoeder op zijn pijpje, toen kwamen er duizenden mieren te voorschijn die den knaap allemaal hielpen. Ze werkten zoo lang tot de erwten en de linzen ieder weer een hoop vormden.

De koning, die den anderen morgen kijken kwam, was zeer verwonderd, dat de knaap

het volbracht had, maar hij wist natuurlijk niet, dat de mieren geholpen hadden.

De schapenhoeder vroeg den koning wat de derde opgaaf was. De koning zei hem, dat hij een kamer met brood opeten moest, en niets mocht overlaten en dat hij, wanneer hij dit volbracht had, zijn dochter tot vrouw krijgen zou.

Toen het weer donker geworden was, werd de schapenhoeder in de kamer die met brood gevuld was, opgesloten. De knaap blies weer op zijn pijpje en zie, daar kwam een leger muizen opzetten, die al het brood opaten, en geen kruimpje ook maar over lieten.

Nu had hij ook de derde opgave goed volbracht. De koning vroeg hem echter: „Zeg ons nu voor de grap ook nog een zak vol leugens, dan zal je mijn dochter hebben."

Na een tijdje te hebben gedacht, sprak de schapenhoeder: „Ik heb mijn vrouw, de lieve prinses al met een geschenk vereerd."

De prinses werd vuurrood, want de knaap doelde natuurlijk op de haas die hij haar bij de eerste opgaaf geschonken had.

De koning die hiervan niets wist, geloofde dat het een leugen was. Hij sprak: „Ja maar de zak is nog niet vol."

Nu ging de Schapenhoeder door: „De koning heeft een ezel...."

„Ja, ja, de zak is vol," riep de koning, want hij schaamde zich om te zeggen, dat hij den staart van een ezel gekust had.

De bruiloft tusschen de mooie prinses en de arme schapenhoeder vond plaats en er werd braaf feest gevierd. De menschen die het hoorden, wenschten dat ook hun eens het geluk te beurt zou vallen een koningsdochter te trouwen, alleen maar om steeds lekker te kunnen eten.

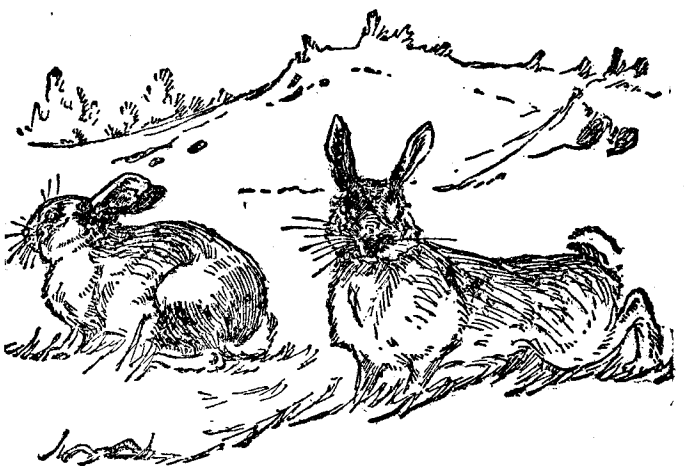

HET NOTENTAKJE.

Er was eens een rijke koopman, die voor zijn zaak naar verre landen reizen moest. Toen hij van zijn drie dochters afscheid nam zei hij tot ze: „Lieve dochters ik zou jullie als ik terug kwam graag iets moois medenemen, zeg me, wat je het liefste hebben wilt."

De oudste zei: „Lieve vader neem mij een parelsnoer mede."

De tweede sprak: „Ik wensch een ring met grooten diamant."

De derde viel haar vader om den hals en fluisterde:

„Mij een mooi notentakje, vader."

„Goed, mijn lieve dochtertjes," sprak de koopman, „ik zal er om denken, leef wel."

Ver weg reisde hij en deed groote inkoopen. Dacht echter ook aan den wensch van zijn jongste dochter, want een parelsnoer voor de oudste had hij reeds gekocht, evenals den diamanten ring, voor zijn tweede dochter, maar een groen notentakje kon hij nergens krijgen, hoeveel moeite hij er zich ook om gaf.

Op zijn thuisreis ging hij daarom groote stukken te voet, en hoopte, daar zijn weg hem vaak door bosschen voerde, eindelijk een notenboom aan te treffen, doch dit was lang tevergeefs, hetgeen de vader zeer bedroefde, daar hij gaarne de wenschen van zijn liefste kind vervullen wilde.

Eindelijk, toen hij weer door een donker woud liep, stootte hij met zijn hoed tegen de takken van een boom, hij zag op en zie, daar ging een schoone tak waaraan mooie noten bengelden. Nu was de koopman zeer verheugd. Hij brak de notentak af en wilde hem in zijn koffer doen. Maar op hetzelfde moment schoot een wilde beer uit het groen en plaatste zich woedend voor den geschrokken koopman, alsof hij hem direct verscheuren wilde. Met vreeselijke stem brulde hij: „Waarom heb je dien notentak afgebroken, jij leelijkerd, ik zal je opvreten."

Bevend nog van schrik sprak de koopman: „Ach, lieve beer, vreet mij niet op, laat mij met het notentakje rustig mijn weg gaan. Ik zal er een groote ham en vele worsten voor geven."

Maar de beer brulde weer: „Behoudt je ham en je worsten, slechts als je me belooft de eerste de beste, die je thuis ontmoet af te staan, dan zal ik je niet opvreten."

Hierop ging de koopman graag in, want hij

dacht eraan hoe het gewoonlijk zijn poedel was, die hem tegemoet kwam geloopen en deze wilde hij om zichzelf het leven te redden, gaarne opofferen. Nu was de beer tevreden en verschool zich weer in het groen en onze koopman liep fluks van de gevaarlijke plek weg.

Het notentakje had hij op zijn hoed gezet, toen hij zijn huis naderde. Verheugd huppelde zijn jongste dochtertje hem tegemoet toen zij hem komen zag en de poedel sprong achter haar aan. Ook zijn vrouw en zijn beide oudste dochters kwamen hem tegemoet, doch liepen minder hard dan de jongste. Hoe schrok de koopman toen zijn jongste dochter hem het eerst in de armen viel. Bekommerd en bedroefd onttrok hij zich aan haar omhelzingen en deelde nadat ook de andere hem hadden begroet, met een bezwaard hart mede, wat hem met het notentakje overkomen was. Allen weenden en waren bedroefd. De moedigste van allen was nog de jongste dochter, die zich voornam te doen, hetgeen haar vader den beer beloofd had. De moeder kreeg een inval en zei, tot haar man:

„Als de beer komt om je aan je belofte te herinneren, geven wij hem inplaats van onze dochter de dochter van den herder, met die zal de beer ook tevreden zijn."

Dit idee vonden allen goed en de dochters

waren weer vroolijk en verheugden zich over hun mooie geschenken. De jongste droeg haar notentakje altijd bij zich en dacht al lang niet meer aan de belofte van haar vader.

Maar op een dag ratelde een groote wagen door de straten en hield stil voor het huis van den koopman en een hatelijke beer steeg uit en betrad brommend het huis tot hij voor den heer des huizes stond en van hem zijn deel eischte. Snel en in het geheim werd de herdersdochter gehaald, die er zeer leelijk uit zag. Maar de moeder gaf haar schoone kleeren aan en zette haar zoo in den wagen van den beer.

De beer legde zijn hoofd in den schoot van de herdersdochter en bromde: „Krab mij, krab mij achter de ooren, of ik eet je met huid en haar op."

En het arme meisje begon te krabben, maar kon het den naren beer niet naar den zin maken toen deze bemerkte, dat hij bedrogen was. Nu wilde hij het herdersmeisje opvreten, maar het kind sprong in doodsangst uit den wagen.

Nu kwam de beer voor de tweede maal voor het huis van den koopman en vorderde vreeselijk dreigend de rechte bruid. Zoo moest dan de geliefde dochter, na een teeder en lang afscheid als bruid met den hatelijken beer mede gaan. Buiten op den wagen legde de beer weer zijn kop, evenals hij bij het herdermeisje dat ook had

gedaan, in den schoot van het verschrikte kind en bromde weer:

„Krab mij, krab mij achter de ooren, of ik eet je met huid en haar op."

Het meisje krabde hem zoo zacht, dat het den beer behaagde en zijn berenblik werd een weinig milder jegens haar. De reis duurde niet lang, want de wagen reed enorm snel. Zij kwamen in een dicht bosch en reden door tot aan een donker hol, hetwelk den beer tot verblijfplaats diende. O, wat sidderde het meisje. Temeer daar de beer haar met zijn klauwarmen omhelsde en brommend sprak: „Hier zal je wonen bruidje en gelukkig zijn, als je je binnen braaf houdt en mijn wilde dieren je niet kapot zullen scheuren. En hij sloot, toen zij eenige schreden in het donkere hol gedaan hadden, een ijzeren deur open, en trad met zijn bruid de kamer binnen, waar vergiftigde wormen en ander ongedierte den vloer verontreinigden. De beer bromde zijn bruidje in het oor: „Kijk niet om, niet rechts, niet links, juist zoo, zoo heb je rust."

Toen ging ook het meisje, zonder zich om te draaien en geen enkele worm bewoog zich. Zoo gingen ze wel door tien kamers, de laatste was met nog leelijker wormen gevuld dan de eerste.

De beer bromde in iedere kamer: „Kijk niet

om, niet naar links en niet naar rechts, juist zoo, zoo heb je rust."

Het meisje sidderde en beefde van angst als een espenblad, maar zij bleef standvastig, zij draaide zich niet om, niet naar links en niet naar rechts. Toen de twaalfde kamer door den beer geopend werd, straalde hun een verblindende glans tegen en verrukkelijke muziek hoorden zij. Binnen werd er gejuichd en geroepen.

Eer zich de bruid een weinig bezinnen kon, daar ze nog sidderde van het afschuwelijke dat zij gezien had, en nu weer al dat schoone zag, hoorde men een vreeselijken donderslag, zoodat ze dacht dat hemel en aarde verging. Spoedig daarop was alles rustig. Het bosch, het hol, de vergiftige wormen, alles was verdwenen, een prachtig slot, met prachtige kamers en gelivreide dienaren, stonden ervoor in de plaats. De beer was een mooie jonge man geworden die vorst over dit heerlijke slot was, en die nu zijn vrouwtje dankte, dat zij hem en zijne dienaren zoo liefderijk uit hun betoovering verlost had.

Het huwelijk tusschen de jonge man en zijn redster had spoedig plaats. De jonkvrouw droeg in het vervolg steeds haar notentakje, dat de schoone eigenschap bezat, nimmer te verwelken, en dat de sleutel voor haar geluk geweest was. Spoedig daarop werd den ouders en zusters

van het meisje medegedeeld, welk geluk hun dochter en zusje te beurt gevallen was. Zij leefden gezamenlijk verder op het prachtige slot dat door de berenvorst, zooals hij nu genoemd werd, goed bestuurd werd.

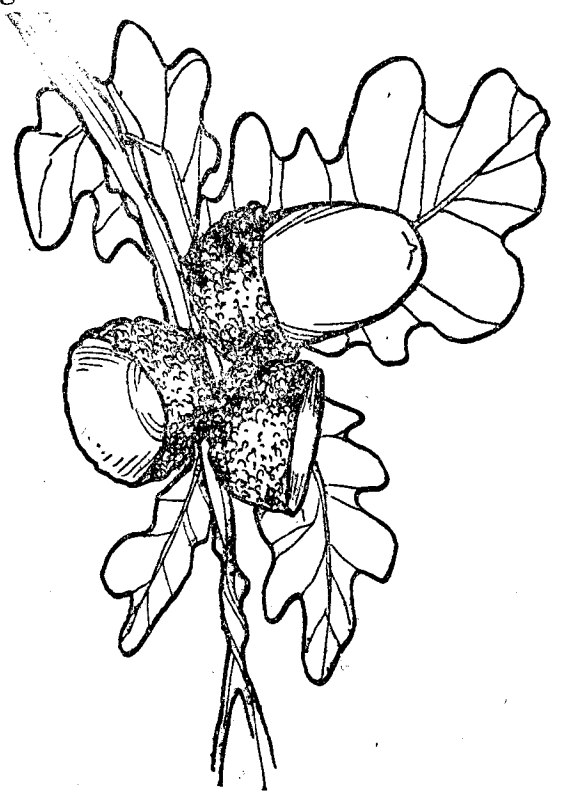

Amstel
Schoencream

Verdubbelt den duur van uw schoeisel

Spaart Amstelpenningen,

U ontvangt daarvoor geheel gratis, fraaie

201697_026

salo013beto01

De betooverde prinses en andere verhalen